

планування і контролю за нестабільних умов діяльності підприємства в ході виконання службами контролінгу своїх функцій [3].

В управлінні підприємством фінансовий контролінг виступає інтегруючою і координуючою підсистемою управління, забезпечуючи інструментальну і методичну базу підтримки ухвалення управлінських рішень. Фінансовий контролінг можна розглядати у широкому розумінні як систему управління досягненням кінцевих результатів діяльності підприємства, а у вузькому – як систему управління прибутком підприємства. Таким чином, сьогодні в умовах жорсткої конкуренції фінансовий контролінг відіграє важливу роль в ефективному функціонуванні підприємства. Будучи однією з найсучасніших і дієвих систем управління підприємством, фінансовий контролінг надає належну інформаційно-аналітичну підтримку для прийняття управлінських рішень шляхом збору, обробки та аналізу інформації, запобігає виникненню кризових ситуацій на підприємстві, допомагає чітко формулювати пропозиції для керівництва щодо вирішення існуючих проблем.

1. Кравчук О. М., Лещук В. П. *Фінансова діяльність суб'єктів підприємництва: Навч. посіб.* — К.: Центр учбової літератури, 2010. — 504 с. 2. Птащенко Л. О. *Фінансовий контролінг [текст] навч. посіб.* / Л. О. Птащенко, В. В. Сержанов.— К. : «Центр учбової літератури», 2016. — 344 с. 3. Петренко С.М. *Контролінг в управлінні підприємством / Торгівля і ринок України. Тематичний зб. наук.пр. з проблем торгівлі і громадського харчування Донецьк: ТОВ «Лебідь», 2008. — С. 112-116.*

Мірошник Р.О., Щира В.М.

Національний університет «Львівська політехніка»

ЕКОЛОГІЗАЦІЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Сучасний суспільно-політичний розвиток України, складна екологічна ситуація та тенденції в її змінах, обумовлюють необхідність пошуку ефективних шляхів подальшого розвитку. Це зумовлено тим, що Україна серед європейських держав має найвищий інтегральний рівень антропогенного навантаження на довкілля, а також має досить незначні внутрішні фінансові можливості до вирішення цієї проблеми. Тому проблема формування механізму екологізації економіки є надзвичайно актуальною і вимагає узагальнених поглядів, завдяки яким можливо обґрунтувати практичні рекомендації щодо шляхів становлення, форм функціонування і розвитку еколого-економічної системи України [1].

Екологізацію економічного розвитку вчені трактують як прагматизацію закономірностей взаємовідносин живих організмів із навколишнім середовищем у якому вони функціонують. Ці закономірності людина має пізнати з метою забезпечення необхідних умов для розвитку біосфери у сфері інтенсивного господарювання. Суб'єкти господарювання своєю діяльністю істотно впливають на природне довкілля, зокрема, найчастіше — негативно. Десятиліттями ці проблеми породжувалися в Україні нерациональним використанням природних ресурсів, що, в свою чергу, було зумовлене абсолютною державною формою власності на пригородні ресурси, низькою мотивацією учасників виробничо-господарських процесів, глибокою духовною кризою суспільства [2].

За визначенням окремих вчених економістів-екологів екологізація визначається як «об'єктивно обумовлений процес перетворення всієї суспільної праці, направлений на збереження і розвиток суспільно-економічних функцій природи» [1]. Під екологізацією слід розуміти такий подальший розвиток який враховує екологічну складову, як одну з

основних в розвитку і функціонуванні будь-якої компоненти економіки країни. Сюди необхідно відносити: зниження навантаження на довкілля, збереження і відтворення природних ресурсів, переоснащення виробництв і впровадження мало- і безвідходних технологій, проведення різних природоохоронних заходів, природоохоронна спрямованість інвестицій тощо. Врахування екологічного чинника є необхідним у всіх секторах і галузях економіки [1].

Уряд України прагне реформувати економіку в такий спосіб, щоб у можливо короткі терміни перейти до сталого розвитку, а це потребує розроблення і запровадження інструментів екологізації всього спектра виробничих відносин, зокрема екологізації міжнародних економічних відносин, які істотно впливають на національні виробничі відносини. Українська економіка може виглядати більш привабливою для іноземних інвесторів, якщо вона гармонізує своє законодавство, зокрема господарське право, і всю економічну сферу відповідно до європейських і світових екологічних стандартів. Проблеми підвищення ефективності національної економіки необхідно розглядати через призму екологічного імперативу світового господарства, шукати шляхи оптимального функціонування єдиної еколого-економічної системи у контексті проблем сучасної глобалізації [3].

1. Акишин А.С. *Екологічна політика зарубіжних країн і України: Уч. допомога.* - Волгоград: Вид-во Вол ДУ, 2017. – 228 с. 2. Білявський Г. *Основи екології: Підручник для студентів вищих навчальних закладів/ Георгій Білявський, Ростислав Фурдуй, Ігор Костіков.* - К.: Либідь, 2015. – 406 с. 3. *Наше спільне майбутнє: Доповідь Міжнародної комісії з навколишнього середовища і розвитку (МКОСР) / Пер. с. англ. - М.: Прогрес, 2016. – 376 с.*

Мороз Л.І.

Національний університет «Львівська політехніка»

ЛЮДСЬКИЙ ФАКТОР ТА КАДРОВА ПОЛІТИКА ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Сьогодні в умовах гострої необхідності інноваційного підходу до розвитку вітчизняних підприємств необхідно створити відповідну кадрову політику, яка полягає в ретельному плануванні, організації, мотивації і контролі персоналу, основою чого має бути принцип збереження досвідчених провідних фахівців і залучення нового персоналу у відповідності до інноваційних вимог їх професійного рівня компетенції. Підприємство повинне розглядати свій персонал як капітал, який воно отримало в ході конкурентної боротьби, а витрати на нього – як дострокові інвестиції в інноваційну діяльність. Необхідно, щоб така кадрова політика орієнтувалася на встановлення з кожним працівником, що займається інноваційною діяльністю, тривалих трудових відносин, заснованих на принципах соціального партнерства і дотримання вимог трудового законодавства щодо інноваційної діяльності.

Реалізація сучасних принципів маркетинг-менеджменту персоналу та переосмислення інноваційної діяльності підприємств вимагає підготовки фахівців, здатних займатися цими питаннями. Тому на шляху пошуку продуктивної інноваційної ідеї виникає безліч загальних, специфічних та індивідуальних проблем, які доцільно розглядати та оцінювати з різних точок зору. Основними складовими цих питань доцільно вважати:

- компетентність, досвід та управлінські здібності персоналу підприємства з метою здійснення інноваційної діяльності;